

ning for, at jeg kommer tilbage dertil — at fremhæve, at Lovforslaget, saaledes som det var fremkommet fra Regjeringens Haand, slet ikke syntes at mindes de Bestemmelser i Grundloven, der foreskrive Gjennemførelsen af en Omordning af vor Retspleie. Det Endringsforslag, der nu af Udvalget er opstillet under Nr. 7, vil derimod, hvis Thinget maatte vilde det, om jeg saa maa sige, indeholde et Vidnesbyrd om, at Rigsdagen mindes disse Grundlovsbestemmelser. Dersom man ikke forebygger, at der ved den her foreslaaede Lov med Hensyn til særdeles kvalificerede Personer sættes endnu snevrere Stranker for Afgangen til Sagsførerstanden, end der for Tiden findes, saa vil man ganske medarbejde, hvad man dog maa have for Øie, nemlig idetmindste ikke igjennem denne Overgangsløb at lægge afgjørende Hindringer iveien for den Ombannelse af Retspleien, som Grundloven har befalet, at der skal arbeides hen til. For Tiden ligger det i Regjeringens Haand at udnævne Sagsførere, for Tiden kan Rongen jo navnlig bestikke Høiestretsadvocater uden at binde sig til de almindelige lovbestede Kategorier, som i Lovforslaget opstilles; men de ærede Herrer maa vel erindre, at, naar der først er givet en Lov om et vist Forhold, saa bortfalder den tidligere i sædvansmæssig Praxis hjemlede Afgang for Regjeringen til at gjøre Undtagelser fra de ellers fastsatte Regler. Efterat en Lov har fastsat Betingelserne for Afgangen til Sagsførervirksomhed, vil det allsaa ikke længere staae i Regjeringens Haand at give Nogen en saadan Afgang, naar den Paa-gjældende ikke syldestgjør Lovens almindelige Betingelser. Og hvis man nu ikke reent vil fjerne Hensynet til de Forandringer, som den mundtlige Retspleies Fordringer ville nødvendiggjøre, saa maa man sølgelig, mener jeg — og jeg troer, at det er sleet med den fornødne Begrænsning i Udvalgets Forslag under Nr. 7 — udtrykkeligt vise, at man har en saadan Ombannelse for Øie, derved at man erkjender Ansætteligheden af en friere og lettere Overgang fra Sagsførerstillingen til Dommerstillingen og omvendt. Dette er nu ganske vist ikke gjort med at sætte en saadan enkelt Paragraph ind i nærværende Lovforslag — det falder det neppe Nogen ind at paastaae —, men naar man lige-

frem slaaer en Bom — her kan jeg netop bruge det af den ærede Minister før benyttede Udtryk — for en saadan Overgang, saa arbejder man jo ligefrem imod det Formaal, som man skulde arbejde henimod. Det kommer, mine Herrer, ikke væsentligt an paa, om det heromhandlede Forslag kun vil blive benyttet af Een eller To eller Tre, eller hvormange der for Tiden kunne ventes at ville gaae den deri antydede Vej. Hvad det kommer an paa, er efter min Mening, at Lovforslaget viser den Vej, ad hvilken den naturlige Udvikling kan arbejde sig frem. Jeg fristes iøvrigt til at sige, at den høitagede Minister selv har fremhævet et ikke uvigtigt praktisk Argument for det omtalte Forslag, og det er, at der paa Grund af de ulukkkelige Forhold, som have fordrevet mange dygtige Embedsmænd fra deres tidligere Stillinger, maastee kan være Flere, som netop i den nærmestliggende Tid maatte ville benytte den ved Forslaget aabnede Afgang; det er jo bekjendt, at Regjeringen selv for Øieblikket har maattet benytte den noget friere Haand, den nu i saa Henseende har, til ad administrativ Vej at hjælpe enkelte saadanne Mænd ind i en Sagsførervirksomhed. Men den nævnte Afgang vilde jo blive afflaaren, dersom Lovforslaget blev vedtaget uden nogen Forandring. Er der paa den anden Side først gaaet en Overgangspæriode, for hvilken Ministeren jo altsaa selv erkjender, at den af Udvalget under Nr. 7 foreslaaede Bestemmelse kan være heldig, saa kan det dog vel være, at det til den Tid i det Hele vil være gaaet op for alle Bedkommende, at det er naturligt for dygtige juridiske Candidater, hvadenten de nu senere ville gaae ind i Ministerierne, for der at blive Fuldmægtige eller Contoirchefer, eller de ville gaae ind i Domstolene, eller hvor de iøvrigt senere maatte ville søge hen, først at begynde med nogen Tids Sagsførervirksomhed. Paa denne Maade forbereder man den senere Udvikling; slaaer man derimod Bommen fuldstændigt i for en saadan Overgang, saa gaaer man tilbage ved den nye Lov. De Betragtninger, som den høitagede Minister hentede fra de „farlige umoralste Dommere“, kan jeg virkelig ikke troe, at Thinget skulde ville tillægge nogen stor Betydning. Ogsaa i saa Henseende sige,